

Várom, mint mindenki. De nem látni, hová
tart a várakozás, merre irányul.
Aki eltávozott, az nem szeret.
És ha szeret is, kivár. Elmúlik, aláhull.
A fegyelem még mindig nem elég
a felejtéshez, túl szigorú és hideg.
Kihűlt szemedről levált a szemem. Még
nincs megfelelő szavam szólni senkihez.
Hiába mosolygok, hogyha utána
az első mozdulat merev, kimért.
Az arcod mérges illat, félelem, melyet
az emlékezet, vagy csupán egy reflex,
a meg nem szűnő virrasztásban tetten ér.
És hát a szád. Puha, piros köpeny,
az arcon hagyott lassú szakadás,
amit már letörölni nem lehet,
s amelyben formát bont az eddig néma vád.
A lázban minden éles és töretlen.
Egy képről arcod kerek köve üt meg,
akár a száraz, majdnem-fény neon,
amelyben kapcsolástól kapcsolásig
meztelen-fehér jelenléted lüktet.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Szöllősi Mátyás

Látó Szépirodalmi Folyóirat